

J. E. Bogomil:

Pri zobozdravniku.

Kogar zob boli, ga najlepša muzika ne veseli« veli pregovor. In prav ima. Kdor ne verjame, naj vpraša Koritnikovega Tončka. Ali pa tiste, ki so imeli z njim kaj opravka tiste dni. Miru ni bilo ne podnevi ne ponoči. »Uuuuuu!« se je glasila njegova večna pesem tistega časa. Ponoči in podnevi je jokal in se šobil. Kar pogledati ga je bilo hudó. Zob se pa ni nič zmenil za Tončkov jok. Kakor nalašč mu je nagajal: bolj ga je bolel, bolj ko je Tonček razsajal.

»Tonček, kar h Kovačevemu očetu bova šla, pa ti ga bodo izrvali. Nič se ne boj! Potem ti bo pa miš zlatega prinesla.«

H Kovačevemu očetu! Tistemu grdemu, kosmatemu dedcu? Ki ima tista strašna, črnoobrojljena očala! Pa tako marogast obraz! Nak! Za vse na svetu da ne!

Zlati zob bi bil pa seveda Tonček rad imel. Ali takrat, ko se je to godilo, ljudje še niso nosili zlatih zob po ustih. Zato je Tonček bolj malo verjel na to obljubo. In da ga bo miš prinesla? Saj ga še sama nima! In če bi miši imele zlate zobe, kdaj bi že miši nobene ne bilo več na svetu! Ali tako so tolažili starši že Tončkovo mater in Tončkove matere mater in vsakega, komur so izpadli prvi zobje.

»Uuuu, h Kovaču pa že nikoli ne!«

»Naj te pa zob boli! Samo potem mi pa nikar tako ne tuli!«

»Še spati ne moremo zaradi tebe in tvojege zobu.«

»Jaz se nisem nikoli tako jokala kakor ti za tisti nič!«

Vse vprek se je kregalo na Tončka, vse je imel zoper sebe. A odgovarja naj jim? Še zdrav bi ne mogel, kako pa sedaj, ko ga zob boli in glava in roka tudi in še noga in še vse... Tako ima pa na vse opomine in zbadljaje le še en sam odgovor: »Bom pa vseeno šel, če ne bo nič bolelo!«

Če ne bo nič bolelo?

»Nič ne bo hudega, Tonček, kar pojdi! In jaz bom šla s teboj.«

Ja, če gredo mama z njim — — Tonček je bil prepričan, da ga bo pol manj bolelo, če bodo šli mama z njim. Kako pa znajo mama opogumiti in potolažiti! Noben človek ne tako.

In šel je. Pravzaprav: rjul je skozi vso vas, kakor bi meso padalo z nje. To je bilo dobro, da je že prej vsa vas vedela, da Koritnikovega Tončka zob boli. Sicer bi bili stali ljudje na pragih in ob oknih in gledali, če res koža davijo? Ali pa bi se bili od strahu poskrili...

Kovačeve kure so se pa le prestrašile, in Matevževa kobila je plašno pogledala, ko je Tonček za mamo prirjul na Kovačevo dvorišče.

Pri zobozdravniku.

Pa je bilo kmalu konec. Kovač je med drugo ropotijo našel svoj »štrment«, Tonček je pokazal s prstom, kateri ga boli, pa — pa — malo je zaškrtalo in on zacvil, pa je bil zob zunaj in z njim vse bolečine.

V Koritnikovo hišo se je pa zopet vrnil smeh podnevi, ponoči pa počitek in sen.

Prof. Fr. Pengov:

Obrtniki v naravi.

(Nadaljevanje.)

Slavni francoski opazovalec žuželk Fabre nam opisuje še zanimivejše tesarske mojstre.

Na hrastovem deblu se je zbudila k prvemu življenju drobna ličinka strigoševa (pravijo mu tudi hrastov kozliček). Z brezobnimi čeljusti gloje les pred seboj, ga požira in pušča za seboj kot mlevko. Vedno globočje se zariva v deblo, skozi katero vodi pot njenega življenja najmanj tri leta. Ne vidi, ne sliši, ne duha: kaj more vedeti stvarca, ki jo ločijo od sveta temne stene debelega hrasta, o svetu ali celo o prihodnosti? In vendar dela mala tesarica popolnoma tako, kakor bi vedela natančno, kakšna bo njena bodočnost in kakšne nezgode bi jo utegnile zadeti od zunaj. Naj se vije njena pot še tako mnogostransko, blizu površja se ne prikaže, zakaj tam so njeni smrtni sovražniki z dolgimi kljuni in suličastim jezikom: žolna in detal. — —

Toda, kako bo prišla iz temne ječe, ko se preobrazi in prelevi v postavnega, svetlorjavega hrošča, največjega med našimi roginji? Takrat si ne bo mogla več dolbsti pota in vendar bo prikrojena za lepše življenje v luči in svetlobi, za življenje pod svobodnim solncem. Treba je torej narediti izjemo in pripraviti pot že zdaj. — Ali pa taka ličinka pač ve, kakšno bitje bo kasneje? In če bi to vedela, kako bi mogla vedeti, da si kot močnejši junak s krepkimi čeljusti ne bo mogla izsekati pota iz ječe? Če pa že zdaj kot ličinka naredi pot na zunanji svet, kako naj se zavaruje pred sovražniki, ko bo počivala v dolgem, nevzdramnem spanju? Vse to naj vé in za prihodnost naj popolneje skrbi ta preprosti stvor — košček črevesa s čeljustmi, ki se leno pomika po temnih hodnikih hrastovega debla?

In vendar — enkrat v svojem življenju gre v nevarnost, izjé si pot proti površju, prežre ves les, načne tudi lublje in pusti kvečjemu tanko kožico. Nato gre nazaj v les in tam naredi širšo jajčasto duplo, tako veliko, da se bo mogla gibati kot razvit hrošč z dolgimi nogami. Odprtino na zunaj založi s čudovitimi utrdkami, ki dajejo varstvo proti sovražnikom, vendar pa puščajo možnost za prihodnji izhod. Prva